

tage Lovforslaget uforandret, saaledes som det er afgaaet fra Landsthinget. Den der vedtagne Forsøgelse af de pensionsberettigede Telegrafembedsmænds Antal maa Mindretallet anse for retfærdig og rigtig, en Anskuelse, som ogsaa Regjeringen tidligere har vedkjendt sig; men den blev ved Folkethingets Modstand forhindret i den Gang at kunne gennemføre samme. At Regjeringen derefter har undladt at reise det samme Spørgsmaal ved Fremlæggelsen af nærværende Lovforslag, finder Mindretallet meget naturligt, da der ikke hidtil har foreligget noget Vidnesbyrd om, at der i Rigsdagen var en gunstigere Stemning for samme. Efterat dette imidlertid er godtgjort ved Landsthingets Beslutning, forventer Mindretallet at kunne støtte sig baade til Regjeringen og Landsthinget, naar det nu slutter sig til Sidstnævnte. Mindretallets Overbevisning om, at der bør gives de omhandlede Telegrafembedsmænd Pensionsret, kan ikke svækkes ved de fra Flertallets Side fremkomne Udtalelser, der røbe en Betragtning af Embedsstanden og Embedsstillingen, der ifølge Mindretallets Formening hverken er retfærdig eller forenelig med Statens velforsaaede Interesse, og som i ethvert Tilfælde ikke indeholder et eneste synligt Argument imod, at Pensionsretten tildeles de her omhandlede Bestillingsmænd, der høre til en Klasse af Funktionærer, om hvilken Flertallet selv indrømmer, at de „have været forholdsvis lavt lønede“, ligesom det endogsaa med Barnepaataaler sammes Berettigelse til at stilles de tidligere kongelige Embedsmænd mere sideordnet. Uden iøvrigt her at ville inblade sig paa en Drøftelse af de fra Flertallets Side udtalte Anskuelser, tror Mindretallet dog at burde fremhæve, at den

„sundere og værdigere Betragtning af Embedsærb og Embedsægjerning“, som Flertallet gjør sig til Talsmand for, netop maa lede til den Erkjendelse, at den samvittighedsfulde Embedsmand maa under Baretagelsen af sin Embedsægjerning være saa vidt muligt beskyttet imod Vilkaarlighed, ligesaa vel fra Rigsdagens som fra Regjeringens Side, saa at han ved en trofast Opfyldelse af sine Pligter til Staten kan vente at se sin Fremtid nogenlunde betrygget, og hans Pensionsret er en væsentlig Betingelse herfor. At Staten, ved at tilstaa ham denne Ret i Forening med hans øvrige Løn, ikke betaler hans Arbejde og Dygtighed høiere, end samme udenfor Statens Tjeneste vilde blive betalt, er i den senere Tid saa ofte bleven stadfæstet, netop ved Mænd af de høiere lønede Embedsstillinger, at det skulde synes overflødigt at henpege paa, at Dygtighed og Paalidelighed efterhaanden vil forsvinde af Statens Tjeneste, naar de ei der finde tilstrækkelig Paastjønelse, og et Henblik til de enkelte fremmede Stater, hvor denne Sandhed ikke i Tide har været paaagtet, vil være tilstrækkelig til at overbevise os om, at hverken Statskassens eller Befolkningens Interesse vinder derved.

Udvalget (med Undtagelse af Sagb) stiller saaledes følgende Endringsforslag:

Til § 2.

Første Punktum forandres saaledes:
 „Bestyreren af Kjøbenhavns Station udnævnes af Kongen og er pensionsberettiget.“
 Paragrafens 2det Punktum udgaar.

Albretsen.

C. Hansen.

J. A. Hansen,

Sagb.

Formand og Ordfører.

N. P. Jensen.

Lungeren.

J. Rasmussen,

Sekretær.